

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.334 van 17 september 2002
in de zaak A. 115.512/XIV-8074.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat N. DIRICKX,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Italiëlei 213, bus 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 9 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 december 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Marokkaanse nationaliteit, heeft op 25 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie heeft op 27 september 2000 vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is en heeft de aanvraag met een negatief advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken overgemaakt.

1.3. Verzoekster heeft op 8 november 2000 haar reactie op het negatief advies van het onderzoekssecretariaat aan de Minister van Binnenlandse Zaken meegedeeld.

1.4. De Minister van Binnenlandse Zaken heeft op 10 december 2001 de regularisatieaanvraag van verzoekster afgewezen.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

“Gelet op de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, in het bijzonder de artikelen 4, 8, tweede lid, 9 en 12, § 1, 2 en 3;
Gelet op het koninklijk besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de voornoemde wet van 22 december 1999;
Gelet op de omzendbrief van 6 januari 2000 inzake de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gelet op de aanvraag ingediend door M. XXX op 25/01/2000 bij de Burgemeester van ANTWERPEN;

Gelet op het negatief advies uitgebracht op 27/09/2000 door het secretariaat van de Commissie voor regularisatie in toepassing van de artikelen 9 en 12, § 1, eerste lid, van de voornoemde wet van 22 december 1999;

Overwegende dat, in toepassing van artikel 12, § 1, tweede lid, van de voornoemde wet van 22 december 1999, M. XXX op datum van 08/11/2000 op rechtsgeldige wijze wordt verzocht per aangetekende brief en dit binnen de 3 dagen te reageren op dit advies, waaruit blijkt dat zijn aanvraag onvolledig was in de zin van artikel 9 van de voornoemde wet van 22 december 1999;

Overwegende dat verzoeker in zijn reactie van 08/11/2000 niet in staat was om de relevante elementen voor te leggen, die toelaten af te wijken van het advies van het secretariaat en te veronderstellen dat het aanvraagdossier beantwoordt aan de voorschriften van artikel 9 van de voornoemde wet van 22 december 1999 : dat een regularisatieverzoek een bewijsstuk dient te omvatten dat verzoeker bekend is hetzij bij een bestuur of een openbare dienst hetzij bij een instelling (artikel 9,1/), - dat verzoeker dit bewijs niet voorlegt; dat bovendien een bewijsstuk dient voorgelegd dat verzoeker reeds daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999 (artikel 9, 2/), - dat verzoeker dit bewijs niet voorlegt,

Overwegende dat de motieven die weerhouden worden om het, hierbij gevoegde, aangenomen negatieve advies te motiveren, gegrond zijn.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel: schending van de rechten van de verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur

Aangezien aan verzoekster een negatieve beslissing werd betekend door de minister van Binnenlandse Zaken, nadat hij het advies van het Onderzoekssecretariaat had overgenomen.

Dat verzoekster niet werd uitgenodigd door de Commissie voor regularisaties om haar zaak uiteen te zetten in een Kamer.

Dat zij nochtans gereageerd heeft op het negatief advies binnen (de) de drie dagen en dit met een aangetekend schrijven. Dat men toch heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen.

Dat de Commissie minstens verzoekster had moeten uitnodigen om haar toe te laten zich te verdedigen, hetgeen zij onder meer had kunnen doen met getuigenissen, dat dit tevens had toegelaten een grondig debat te voeren; mondelinge getuigenissen uitgaande van personen die de aanvragers gedurende de ondervraging vergezellen worden immers eveneens als bewijsstukken beschouwd, zoals bepaald in het PV van de Algemene Vergadering van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie dd. 18/11/00; zodat juist door het niet verhoren van verzoekster men een inbreuk heeft gemaakt op de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging van verzoekster heeft geschonden; Dat dit een schending uitmaakt van de voornoemde beginselen.”;

2.1.2. Overwegende dat in een eerste middel verzoekster betoogt dat de Commissie voor regularisatie ten onrechte heeft nagelaten haar uit te nodigen voor een verhoor en dit ondanks het feit dat ze binnen de drie dagen heeft gereageerd op het negatief advies van het onderzoekssecretariaat; dat artikel 12, § 1 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk het volgende bepaalt :

“Art. 12. § 1. Wanneer het secretariaat van de Commissie voor regularisatie vaststelt dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is, zendt het de aanvraag met een negatief advies voor beslissing over aan de minister.

Dit advies wordt ter kennis gebracht van de betrokkene op de wijzen bepaald in de artikelen 10 en 13. De betrokkene beschikt vanaf de tussenkomst van de gemeentepolitie bedoeld in de voornoemde artikelen over drie dagen om zijn standpunt uiteen te zetten aan de minister, en dit per aangetekende brief.

Als de minister wenst af te wijken van dit advies, maakt hij de aanvraag aanhangig bij een kamer van de Commissie voor regularisatie, die na een procedure op tegenspraak, een nieuw advies uitbrengt. De aanvraag wordt vervolgens opnieuw overgezonden aan de minister, die een definitieve beslissing neemt.”;

dat uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat de Minister van Binnenlandse Zaken verplicht is de zaak bij de Commissie voor regularisatie aanhangig te maken alwaar de aanvrager zou kunnen worden gehoord; dat enkel in het geval hij wenst af te wijken van het advies van het onderzoekssecretariaat, hij de aanvraag terug zendt naar de Commissie, hetgeen in casu niet is gebeurd; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De uitspraak van de Minister is niet naar behoren gemotiveerd wanneer ze stelt dat de aanvraag niet beantwoordt aan de voorschriften van artikel 9 van de wet van 22/12/1999. Dat in het advies zelf van het onderzoekssecretariaat staat dat er voor de jaren 94, 95, 96, 97, 98, 99 aanwijzingen of meldingen inzake aanwezigheid bestaan. Dat dan ook het bewijs van verblijf op 1/10/99 is geleverd. Dat bovendien het identiteitsdocument van verzoekster werd hernieuwd op 23 juli 1999. Zie volgende §. De uitspraak van de Minister is niet naar behoren gemotiveerd wanneer ze stelt dat verzoekster geen bewijs voorlegt dat zij gekend is door een bestuur of een openbare instelling. Dat verzoekster een identiteitsdocument voorlegt. Dat dit document werd hernieuwd op 23 juli 1999 op het Consulaat te Antwerpen.

Bijgevolg meent verzoekster dat de Minister ernstig tekort komt aan de op hem rustende motiveringsplicht. De wet van 29.07.1991 schrijft immers voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Een motivering moet om deugdelijk te zijn zo volledig, ondubbelzinnig en correct zijn, dat de Raad van State de mogelijkheid wordt geboden na te gaan of de beslissingnemende overheid de argumentatie van verzoekster in overweging heeft genomen. De motivering moet begrijpelijk zijn, dwz logisch en consistent en niet aangetast door tegenstrijdigheden.”;

2.2.2. Overwegende dat in het advies van het onderzoekssecretariaat wordt gesteld dat “betreffende vereiste gekend te zijn door een bestuur, openbare dienst of een instelling zoals een school of een ziekenhuis er geen aanwijzing is dat de aanvrager gekend is” en “wat het vereiste betreft om op het grondgebied te verblijven op 1 oktober 1999, uit de voorgelegde stukken geen enkel stuk ter zake wordt voorgelegd”; dat verzoekster in haar reactie op dit advies geen enkel bijkomend stuk heeft neergelegd; dat het identiteitsdocument, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift refereert, zich niet in het administratief dossier bevindt; dat verzoekster bovendien geen bewijs van een aangetekende zending aan

de Commissie voor regularisatie voorlegt; dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 oktober 2001 derhalve “naar behoren is gemotiveerd” wanneer wordt gesteld dat verzoekster geen bewijs voorlegt gekend te zijn hetzij bij een bestuur of een openbare dienst hetzij bij een instelling en dat zij geen bewijs voorlegt dat zij daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.